

Päivän saarna 1.8. 2008 pe

Teksti Jeremia 6: 16-17

Näin sanoin,

mutta te vastasitte: "Emme kulje!"

Minä asetin teidän turvaksenne myös vartiomiehiä ja sanoin teille: Kuunnelkaa torven ääntä! Mutta te vastasitte: "Emme kuuntele!"

Kauan sitten kuninkaalla oli joskus tapana lähteä valepuvussa kansan keskele saadakseen tietää miten kansa eli ja mitä hänestä ajateltiin.

Jumala oli antanut tämän tehtävän nyt profeetalleen ja kierroksen surullinen tulos oli :

” Kaikki ovat paatuneita niskureita, he kuljeksivat panettelemassa toisiaan, totisesti, kelvottomia he ovat.”

Jos Jumala lähettäisi nyt edustajansa suomalaisten keskele, niin minkälaisen selostuksen tämä tekisi havainnoistaan Jumalalle?

Meidän tulee muistaa kaiken ulkonaisen hyvinvoinnin ja rauhan keskele se minkä niin helposti unohdamme. Muistaa, että lopulta Jumala on se joka arvioi meidät ja meidän elämämme, eikä toisinpäin.

Voimme hetkiseksi unohtaa mokoman Jumalan ja kuvitella että me voimme asettaa ehdot elämälle ja toisillemme, mutta ennen pitkää karvas totuus paljastuu.

Jumala ei ole vaiti. Hän puhuu meille Sanassaan, elämänkohtaloissa, toistemme kautta ja vielä monin muunlaisin tavoin. Toivottavasti kukaan meistä ei silloin sano hänelle: ” En kuuntele! ”

Rakas Jeesus, anna meille viisas sydän!

Päivän saarna 2.8. 2008 la

Teksti Roomalaiskirje 11: 20

Ne katkaistiin pois epäuskonsa tähden, mutta sinä pysyt, kun uskot. Älä silti ole ylimielinen, vaan pelkää!

Kuka on kuningas? Sinäkö vai minäkö vaiko tuo tuolla ? Ateismin ja minäkeskeisyyden vaivaamassa Euroopassa on vaikea ajatella että olisi kaiken yläpuolella oleva Majesteetti, kaikkietävä Jumala, joka suvereenisti säätää elämisen ehdot ja rajat.

On kuitenkin hyvä pysähtyä tosiasioiden eteen. Emme ole täällä ikuisesti emmekä ole itse valinneet syntyäkö tänne vai ei. Elämän alku ja kuoleman jälkeinen aika ovat järjellemme mysteerejä, joita emme tavoita. Niin myös todellisen rakkauden olemus ja tarve tulla sovitetuksi ja saada anteeksi.

Olemme elämän ratkaisevissa asioissa avuttomampia kuin kapalovauva. Jos emme tätä myönnä, voimme silti toki esittää uhmakkaasti ja kapinoiden omia selityksiämme. Mutta mitä se lopulta hyödyttää?

Realiteetit jäävät eteemme selityksistämme huolimatta. Todelliset vastaukset elämämme suurimpiin kysymyksiin ja polttavimpiin tarpeisiimme ovat ” Korkeimmas käres. ”

Jokaiselle, niin Jumalan jo henkilökohtaisesti tuntevalle kuin häntä vielä hapuilevasti kaipaavalle elämän lähde on sama, Hän itse, ja tie Jumalan luokse on sama kaikille. Se kulkee Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen ristin kautta.

Rakas Jumala, lämmitä sisimpämme armollasi, niin että sydäntemme epätoivo ja sen haavoittunut kovettuneisuus alkavat sulaa ja sinne tulee tilaa sinun rakastavalle ja lohduttavalle läsnäolollesi. Aamen.

Päivän saarna 3.8. 2008 su

Teksti Matteuksen evankeliumi 21: 28- 32

"Mitä te tästä sanotte? Eräällä miehellä oli kaksi poikaa. Hän meni toisen luo ja sanoi: 'Poikani, mene tänään viinitarhaan työhön.'

'En minä halua', poika vastasi. Sitten hän kuitenkin tuli toisiin ajatuksiin ja meni.

"Isä meni toisen pojan luo ja sanoi tälle saman. Poika vastasi: 'Menen kyllä, isä', mutta ei mennytkään.

Kumpi näistä kahdesta teki, mitä hänen isänsä tahtoi?" "Edellinen", he vastasivat. Jeesus sanoi: "Totisesti: portot ja publikaanit menevät Jumalan valtakuntaan ennemmin kuin te.

Mies urheilullisissa vaatteissa käveli autokauppaan. " Hyvää päivää! " " Hyvää päivää, miten voin palvella? " " Tulin katselemaan perheelle autoa näin kesäloman kynnyksellä. Olisi kiva matkustaa tuliterällä menopelillä. "

" No saisiko olla autoarpa! Juhlaviikon arpajaiset ovat jälleen tänään ja aikaa osallistua on vielä - katsoo kelloon - puoli tuntia! Voittona on mukava 5-ovinen pikkuauto." Mies vilkaisi arpoja, joissa oli jokaisessa numero. " Kiitos ei ", sanoi mies. " Se on näet ", ja hän madalsi ääntään, " liian rahvaanomaista. Haluan itse valita sopivan auton." " Ymmärrän ", sanoi myyjä hiukan alistuneella äänellä.

" Katsotaanpa mitä meiltä löytyy... tässä: hieno ja tilava limusiini sinisellä metallivärillä ja ilmastoinnilla " ... " Niin, mutta merkki saisi olla tunnetumpi ", mies vastasi varmana. "

No entä sitten uskottava katumaasturi. Tällä kehtaa ajaa..." " Tuo pullukka ei mahdu autotalliin", tokaisi ostaja. " No sitten meillä olisi pippurinen sportmalli... 170 hevovoimaa ja punainen väri." " Punaisella ajavat vain naiset ", laushti mies.

" No miten sitten tilava farmari, sen saa harmaasävyisenä.. ja sinisenäkin." " Onko teillä niitä varastossa? " " Ei, mutta toimitusaika on vain viikko." " Liian hidasta."

Kierros autokaupassa jatkui. Joka merkistä ja mallista tuntui löytyvän puutteita ja vikoja tai epätoivottavia ominaisuuksia. Äkkiä liikkeen ovella seisovat kaiuttimet räsähtivät. Seurasi kuulutus: " Arvoisat asiakkaat! Tämän viikon jokaisena päivänä arvomme juhluvuoden kunniaksi uuden Gaimatsu-merkkisen terhakkaan 5-ovisen pikkuauton kaikilla varusteilla automaatti-ilmastoinnista lähtien. Tämän päivän voittonumero on ... arpa numero 51!"

Mies hätkähti. No mutta juuri se numero oli äsken päällimmäisenä arpakulhossa!

Ja kuka on voittaja? Viimein yleisön seasta astui esiin nukkavieruun asuun pukeutunut keski-ikäinen mies. Hänet tunistettiin paikkakunnan pullonkerääjäkoksi, joka eleli milloin veneitten alla, milloin yömajassa.

" No mutta... no mutta... tuolle lumppukasalleko uusi auto... lausui mies kuin itsekseen", .. ja jatkoi vaistomaisesti ääntään koroittaen...." ei hän autolla mitään tee... pitäisi arpoa uudelleen ...mokomakin puliveivari... ja noin hieno auto... enpä huomannut äsken..."

Silloin autokaupan myyjä ei malttanut olla sanomatta mielipidettään... " Herralle ei arpa kelvannut eikä edes vikaista voittona olevaa autoa.. ja muutkin uudet automme taitavat olla teille liian keskeneräisiä... arpajaisemme ovat rehellistä peliä ja voittaja on autonsa ansainnut. Onnea voittajalle! " Myyjä riensi onnittelemaan lämpimästi voittajaa ja lupasi bonuksena vielä talvirenkaat ja kuukauden bensat päälle.

" Uskomatonta tuhlausta... lauseili mies tyylikkäissä vaatteissa." " Kaikkea ei elämässä saa ansaitsemalla.... jotain saa myös lahjaksi.., " sanoi myyjä, joka oli tullut huomaamatta miehen luo.

" Ja kiitos ja näkemiin.... ehkä löydätte sopivan auton jostain muusta liikkeestä, mitä kyllä epäilen. Tuskin olette mihinkään tyytyväinen! "

" Millaista kohtelua! Puuskahti asiakas, valitan siitä johtajalle!" " Olkaa hyvä, minä olen johtaja ja samalla kaupan omistaja, vastasi automyyjä.

"Ja nyt, näkemiin, hyvä herra! "

Rakas Jeesus, varjele meitä nirppanokkaisuudesta ja tekopyhyydestä, niin ettemme menetä armoni lahjaa emmekä ole estämässä muita sitä omistamasta.

Päivän saarna 4.8. 2008 ma

Teksti Psalmi 51: 19

Murtunut mieli on minun uhrini, särkynyttä sydäntä et hylkää, Jumala.

Oli tulossa Leimolan perheen äidin 40-vuotissyntymäpäivä . Koko muu perhe kokoontui äidiltä piilossa miettimään mitä hänelle annettaisiin lahjaksi. Isä päätti antaa vaimolleen Elisalle lahjaksi neljä uutta ruusupensasta. Perheen vanhin lapsi, viisitoistavuotias Tomi päätti ostaa lämpimät toivelit äidille, jonka jalkoja usein paleli.

Keskimmäinen lapsi Liisa, joka kävi alakoulun viimeistä luokkaa, päätti antaa äidille itse tekemänsä lintuaiheisen taulun ja lisäksi kattaa juhlapöydän. Nuorin lapsista, 7 vuotta vanha Risto päätti myös valmistaa lahjan itse. Hän sanoi tekevänsä äidille koulussa kipsiveistoksen Simistä, perheen koirasta.

Niin tuli Leimolan perheen äidin 40-vuotissyntymäpäivä, joka sattui olemaan sunnuntai. Koko perheellä oli aikaa juhlia yhdessä ja vieraitakin oli tulossa.

Äiti-Leimola sai ruusut, taulun ja toivelit, ja sanoi pitävänsä jokaisesta lahjasta. Vielä oli avaamatta paketti Ristolta, perheen nuorimmaiselta.

Risto jännitti kasvot hehkuen mitä äiti pitäisi koirapatsaasta, jota hän oli ahkerasti valmistellut koulun kuvaamataidon tunneilla. Mutta voi sentään! Kun äiti avasi paketin, sieltä vieri ja varisi esiin vain kokkareita ja murusia. Missä oli veistos Simistä?

Kauhistuttava totuus paljastui Ristolle vähitellen. Jotenkin veistos oli päässyt kolahtamaan paketin sisällä, ja kipsinen koira oli nyt ihan kappaleina. Siitä ei ollut enää mihinkään. Riston suu vääntyi itkuun ja silmistä valuivat pettymyksen kyynelleet. Huolellisesti tehty patsas oli peruuttamattomasti pilalla. Ja hän kun oli ollut niin innoissaan ajatellessaan voivansa antaa äidille mieluisan lahjan.

Äiti halasi poikaansa ja silitti Riston tukkaa. ” Voi Risto kulta! Kyllä minä uskon että se oli hieno veistos. Silti en olisi nyt varmaan yhtään sen onnellisempi, vaikka se olisi ollut ehjä. ”

” Miten niin? ” Sai Risto kysytyksi itkun seasta. ” Risto ”, vastasi äiti, ” sinun surusi ja kyyneleesi Simin rikkoutuneesta patsaasta ovat minulle yhtä suuri lahja, sillä ne kertovat miten tärkeää sinulle oli tehdä se ja antaa se minulle lahjaksi. En varmaan koskaan unohda tätä hetkeä. ”

Risto rauhoittui vähitellen ja hymy palasi hänen kasvoilleen. ” Onnea äidille!” hän sanoi ja halasi äitiään. Rakas Jeesus, anna meidän muistaa että sinä näet kyyneltemme läpi. Sinä näet kaipuun, joka on murtuneessa sydämessämme. Jeesus, sinä et halveksi kaipaustamme tulla sinun lohduttamaksesi. Sinä tulet ja kuivaat kyyneltemme ja annat meille toivon.

Päivän saarna 5.8. 2008 ti

Teksti : Psalmi 51:17

Herra, avaa minun huuleni, niin suuni julistaa sinun kunniaasi.

Kaitsu oli mökillä ja lomaa edessä viikkokaupalla. Silti lomafiilikset olivat kateissa.

Kaitsu katseli tuttua rantaa ja siellä lekottavaa hirsistä sauna. Tavallisesti saunanäkymä sykehdytti ja ilahdutti Kaitsua, joka oli tottunut lämmittämään kiukaan joka päivä mökillä ollessaan.

Nyt Kaitsun katse kulki toistaitoisena kauniin maiseman yli ajatusten liikkua muualla. Oli ollut tarkoitus lähteä loman aluksi kalaretkelle hyvän kaverin Tanen kanssa ja viipyä saarella Kallaveden sydänvesillä muutama päivä uistinta vetäen

Kaitsun ajatukset siirtyivät iltaan kaksi päivää sitten. Oli juhlistu Tanen kanssa loman alkua grilli-illan merkeissä tämän kotipihalla. Olutta oli kumottu kurkkuun mäyräkoirista pullokaupalla. Jossain kohtaa iltaa oli ystäväysten kesken syntynyt sanaharkka, joka oli alkanut sinänsä olemattomasta asiasta, puutarhasaksista, joiden Kaitsu muisti olleen lainassa Tanella jo kolme vuotta. Tane oli väittänyt vastaan.

Siitä kinastelu ystäväysten välillä oli siirtynyt muihin aiheisiin ja äitynyt lihavaksi riidaksi jossa syytöksiä ei ollut säästetty. Viimein Kaitsun vaimo, jonka Tanen puoliso oli soittanut paikalle, oli saanut suostuteltua päihtyneen miehensä kotiin. Riidasta oli jo kaksi päivää mutta se oli tuoreena Kaitsun mielessä. Hän nimittäin muisti joka sanan jonka oli tullut humalapäissään tokaisseeksi Taunolle. Tauno ei kuuna päivänä antaisi hänelle anteeksi. Kaitsu huokasi raskaasti.

Kaitsun ajatukset keskeytti kännykän pirinä taskussa. Vaistomaisesti Kaitsu pani puhelimen korvalleen ja vastasi. Siellä oli Tane, ja kysyi poikkeaisiko Kaitsun mökillä. Ensin Kaitsu oli vastaamaisillaan töykeästi, mutta sai hillittyä itsensä ja vastasi hiljaa: " Tule pois, " ja sulki puhelimen.

Parin tunnin kuluttua tuttu auto näkyi lähestyvän Kaitsun mökin pihaa. Kaitsu huokasi syvään ja valmistautui syytösryöppyyn. Tane käveli hiljaisena Kaitsun luo ja kysyi lämmittäisikö Kaitsu saunan. Hämmäntynyt Kaitsu lupasi, ja vajaan tunnin kuluttua he istuivat hirsisen saunan löylyissä.

Hiljaisuutta oli jatkunut sinne saakka, kunnes Tane avasi suunsa ja sanoi: " Äh, tuota kuule, siitä grilli-illasta..." " Niin, " vastasi Kaitsu kireästi ja oli jo säntäämisillään ulos saunasta. Tane vaistosi tämän mielentilan ja kiirehti sanomaan: " Annatko anteeksi ? Sovittaisiin koko juttu? " Kaitsu ei ollut uskoa korviaan. Hän istahti takaisin lauteille. Tane kertoi miten kurja olo hänelle oli jäänyt riidasta ja miten hän ei saanut sitä mielestään.

Tane ei muistanut milloin hänellä olisi ollut niin ontto olo. Viime yönä hän oli herännyt ja synkät ajatukset olivat piirittäneet hänet. Tane oli noussut ja mennyt kirjahyllylle, jossa oli vanha rippiraamattu. Tane oli kiskaissut sen esiin ja avannut. Tanen sormi oli sattunut osumaan Psalmin 51 kohdalle. Tane luki : " Minä tiedän pahat tekoni, minun syntini on aina minun edessäni. "

Tanen päässä oli syntynyt äkkiä ajatus: Täytyy soittaa Kaitsulle. Vaikka Kaitsu sanoi tosi pahasti, niin oli vikaa minussakin. Pitää päästä juttusille. " Joten tässä sitä ollaan, " päätti Tane puheensa vaimealla äänellä. Kaitsun olemuksen valtasi lämmin ja vapautunut olo. Ei ollut kaukana etteivät kyyneleet nousseet Kaitsun silmiin. " Tässähän sitä minäkin, " vastasi Kaitsu. " Kuule, oli tosi hyvä kun soitit... " Kaitsu sai nyt kerrotuksi Tanelle miltä hänestä oli tuntunut riidan jälkeen. Saunassa vierähti kaveruksilta aikaa. Syntyi suloinen sovinto ja päätettiin ettei riitaa enää muisteltaisi.

Seuraavan aamuna alettiin valmistella yhteistä kalaretkettä. Päätettiin myös ettei eväsjuomaksi otettaisi maitoa ja kahvia väkevämpää.

Päivän saarna 6.8. 2008 ke

Teksti Job.42: 1

Nyt minä ymmärrän, että kaikki on sinun vallassasi eikä mikään suunnitelmasi ole mahdoton sinun toteuttaa.

Olipa kerran suomalainen poikalapsi, joka kastettiin kristilliseen uskoon.

Lapsi kasvoi ja kävi rippikoulun. Aikuisesti tultuaan hänet vihittiin kristilliseen avioliittoon ja perheeseen syntyi lapsi, poikavauva, joka kastettiin isänsä ja äitinsä uskoon kristillisessä kasteessa.

Pojasta kasvoi nuori mies ja rippikoulun jälkeen hän lähti eräänä kesänä kristilliseen kesälukioon. Siellä hän koki jotain erityistä suhteessa isänsä ja äitinsä Jumalaan. Jumala veti häntä lähemmäs itseään ja nuori mies rukoili mielessään: "Jeesus, jos olet olemassa, niin tässä olen. Ota minut omaksesi ja tee minulla ja elämälläni mitä tahdot."

Kotiin palattuaan nuorukainen kiinnostui Raamatusta, isiensä uskon kirjasta. Hän luki sitä lähes päivittäin ja kertoi löydöistään äidilleen. Kävi niin että äidinkin suhde isiensä Jumalaan alkoi muuttua. Kolmiyhteisestä Jumalasta tuli hänelle yhä läheisempi.

Jumala kutsui poikaa papin työhön ja niin tämä lähti opiskelemaan teologiaa. Pojan opiskeluvuosina hänen isänsä kiinnostui todella Jumalasta. Kerran hän kysyi pojaltaan, kelpaisiko näin syntinen mies Jeesukselle, ja poika vakuutti että kelpaa. Eräänä päivänä pojan isä kertoi tälle uskovansa nyt samaan Jeesukseen kuin poikakin. Isien Jumala oli vetänyt kasteessa omakseen annetun lähelle itseään.

Nyt pojan isä on jo perillä taivaassa, mutta poika on työssä kristillisessä seurakunnassa ja kastaa pastorina lapsia sen Jumalan omaksi, jonka haltuun hän ja hänen vanhempansa on kauan sitten kasteessa uskottu.

Olen itse tämä poika, ja päivä päivältä näen yhä enemmän merkitystä siinä, että vanhemmat tuovat lapsensa kastettaviksi isienä ja äitiensä uskoon. Vanhemmilla ei voi olla suurempaa lahjaa lapselleen kuin kristillinen kaste, sillä siinä elävä Jumala tulee lähelle ja ottaa lapsen huostaansa.

Kristillinen kasvatus kodeissa on lapsen tukemista siinä tietoisuudessa, että tämä on Jumalalle rakas ja tärkeä. Ajallaan Jumala vetää kastettua syvempään yhteyteen kanssaan, ja kastetun tehtävä on vastata silloin myöntävästi.

Jumala toimii, ja on ihmeellistä päästä lepäämään hänen varassaan. Tästä levosta käsin saa sanoa Jumalalle hiljaa mielessään Jobin tavoin: "Nyt minä ymmärrän, että kaikki on sinun vallassasi eikä mikään suunnitelmasi ole mahdoton sinun toteuttaa."

Päivän saarnojen tekstit seuraavat kirjan Sanan Aika 2008 jaotusta

Päivän saarna 7.8. 2008 to

Teksti Job 42: 3

Olen puhunut mitään ymmärtämättä asioista, joita en käsitä -- ne ovat minulle liian ihmeellisiä.

Hemmo Kekonen käveli kadulla. Vastaan tuli tuttu mies, Kaukosen Toivo jonkun toisen miehen kanssa. " Moro Toivo! " " Mororo, vastasi Toivo! " " Mitäs kuuluu venerintamalle, oletko jo hankkinut uuden veneen? " " En vielä, pitää vähän vertailla eri valmistajien tuotteita, " vastasi Toivo.

"No älä sitten ainakaan osta Anttosen firman tekeleitä. Yksikin kaveri sano että ne on ihan surkeita jo pohjan muodoilta, kuulema suunnittelija on joku alottelija..." " Tuota.. aloitti Toivo ja koetti sanoa jotain .. mutta Hemmo jatkoi kuin juna vauhtiin päästyään. " Kieroon kuulema kulki ainakin Reposen Rikun uusi vene ja kun vähän otti kiveen kiinni niin pohjaan tuli sellanen rokama että ihan hirvitti ... kuidut revenny melkein läpi asti... " " Tuota... Toivo koetti saada sanansijaa ... " " Niin ja moottorin kiinnityskin on kuulema niin huterä että pian moottori putoo pala veneen perästä mukanaan..."

" Mutta kuka on tämä herrasmies seurassasi? " kysyi Hemmo vaihtaen puheenaihetta ominaiseen tapaansa salamannopeasti? " Tuota, sitä minun piti sinulle sanoakin. Hän on Kalevi Anttonen, Vauhtiveneiden toimitusjohtaja. Olen tulossa hänen kanssaan samaa matkaa kevään venemessuilta. "

Silloin väri Hemmon kasvoissa muuttui jonkin verran tavallista punakammaksi. " Vai venemessuilta.. "

" Niin, tervetuloa messuille tutustumaan veneisiimme, " lausui nyt herra Anttonen. " " Venesuunnittelijamme ei suinkaan ole aloittelija, vaan tunnettu amerikkalainen Jim Morrison, jolla on jo 40 vuoden kokemus juuri niistä venetyypeistä, joita valmistamme. " " Mitä tulee äskeiseen kuvaukseenne, luulenpa tietäväni mistä on kysymys. Messuosastolla kävi tänään mies joka esitti äskeisen laista kritiikkiä veneistämme .. hänen nimensä taisi olla Reponen... kävin katsomassa hänen venettään tuolla rannassa. "

" Kävi ilmi että hän oli pannut veneeseen suositustemme vastaisesti aivan liian tehokkaan moottorin ja oli ajanut sitten kaiken lisäksi suurella nopeudella kivelle niin että pohjaan oli tullut suuri repeämä. Moottrin kiinnityskohtaankin oli tullut vaurio. " " Veneillämme on kahden vuoden takuu, mutta se ei kata käyttäjän virheistä johtuvia vahinkoja. Normaalin käytön ne kestävät mainiosti, ja liikkeellä on jo kolmikymmenvuotiaitakin hyväkuntoisia Vauhtiveneitä. Voin antaa teille puhelinnumeroita, niin että voitte itse kysyä käyttäjien mielipiteitä. Asiasta on sovittu heidän kanssaan. "

" Kiitos kiitos, " sanoi Hemmo vaivautuneen näköisenä. " Taisin saada ensin vähän viallista informatsioonia." " Mutta oli ilo korjata se, " sanoi herra Anttonen.

Rakas Jeesus, me taidamme olla joskus kuin Hemmo ja Reposen Riku samassa persoonassa. Kiitos että sinä itse tulet, armahdat ja opetat meitä.

Päivän saarna 8.8. 2008 pe

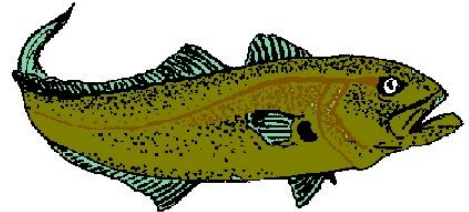
Teksti Roomalaiskirje 7: 14-15

Minä olen turmeltunut ihminen, synnin orjaksi myyty.

En edes ymmärrä, mitä teen: en tee sitä, mitä tahdon, vaan sitä, mitä vihaan.

Anttosen muori oli ongelman edessä. Se oli vaivannut häntä jo kauan, niin kauan ettei hän edes muistanut milloin kaikki alkoi.

Ongelma liittyi osaltaan lupaukseen, minkä hän oli tehnyt miehelleen, tai ukolleen, niin kuin hän puolisoaan kutsui. Lupaus koski asiaa nimeltä piipunpoltto.

Sellaisen tavan Anttosen muori oli oppinut ties milloin, tai kenties silloin kun hän iltapuhteella paikkasi miehensä kalaverkkoja. Perhe eli kalasta ja kalastaa piti kaloja saadakseen. Niinpä verkonpaikkuutakin riitti yllin kyllin.

Ukkokin oli ennen tupakoinut, vuosikymmeniä kenties, mutta oli lopettanut kun keuhkoista alkoi kuulua yhä pahenevaa rahinaa ja vinkunaa. Nyt ukko pelkäsi että piiputtelu tekisi saman hänen rakkaalle muorilleen, ja oli siksi tinkinyt tätä jättämään tupakin pois.

Muori oli luvannut, sillä ukko oli muorin mielestä täysin oikeassa. Tupakki ei ollut pitkän päälle terveellistä ja rahaakin siihen meni. Joutaisi hän jättämään piipunpolton. Aina kuitenkin piippu oli ilmestynyt takaisin hänen essinsä taskuun. Niin oli käynyt nytkin, ja muoria harmitti niin että päätä pakotti.

Mitä hän sanoisi ukolleen kun tämä pian tulisi kotiin verkkoja kokemasta? ” Minä suorastaan jo vihaan piipun näkemistäkin, ja etenkin sitä että rikon lupaukseni lopettamisesta yhä uudelleen ”, muori tuumi. ” Miksi kuitenkin teen yhä uudelleen sellaista mistä haluan todella päästä irti? Tahto minulla on, mutta ei voimaa sen toteuttamiseen! ”

Rakas Jeesus. Tällaisia poloisia me olemme, vaikka uskommekin sinuun. On tunnustettava, ettemme itse kykene voittamaan syntistä luontoamme. Se pitää meitä oteessaan, niin että huomaamme ajattelevamme ja tekevämme usein sellaista mikä saa meidät harmin valtaan, emmekä itse mahda asialle mitään.

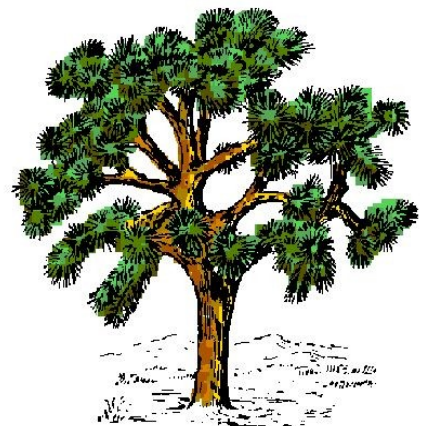
Jeesus, päästä sinä itse voimallasi meidät pahasta, sillä sinun yksin on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Amen.

Päivän saarna 9.8. 2008 la

Teksti Roomalaiskirje 7: 18

Tiedän, ettei minussa, nimittäin minun turmeltuneessa luonnossani, ole mitään hyvää. Tahtoisin kyllä tehdä oikein, mutta en pysty siihen.

Veli Tuppurainen myhäili tyytyväisenä. Tänään hän pääsisi askelen eteenpäin pitkäaikaisen haaveensa toteuttamisessa. Hän nimittäin oli lähtenyt kansalaisopiston puutyöpiiriin tehdäkseen siellä itselleen omin käsin puisen soutuveneen, ja nyt venelaudat saapuisivat iltapuhteella.

Kuorma-auto pysähtyi opiston takapihalle ja sen kuormana olevat laudat siirrettiin varastoon. Pian kurssilaiset olivat kokoontuneet opettajansa johdolla tutkimaan lautoja, joista veneet tehtäisiin. Muut olivat ostaneet tarvikkeensa yhteishankintana paikkakunnan sahalta, mutta Tuppurainen tutulta isännältä sopivaan hintaan.

” No, miltä minun tarvepuuni vaikuttavat? ” Tuppurainen kysyi veiston opettajalta. Opettaja silmäili lautoja hyvän tovin ja totesi sitten: ” Voi tokkiinsa, neidän ovat ihan täydellisiä, nimittäin täydellisen kieroja ja vääriä joka suuntaan, osassa lisäksi halkeamia. Mistä lie tuttusi löytänytkään tuollaista puutavaraa? ”

Tuppurainen ei ollut uskoa korviaan ja nosti ostamansa laudat joka ikisen eteensä ja tutki niitä tarkasti. ” No voi sun! Oikeassa olet! Maallikkokin näkee että laudat ovat tyystin kelvottomia. Niiden syyt ovat merkillisen kierot ja laudat vääntyilevät ja halkeilevat jo nyt, saati sitten kosteina veneen kyljissä.”

Rakas Jeesus, olenko minä olemukseltani tosiaan niin kuin viallinen venelauta, josta ei ole mihinkään, sellainen, joka ei yrittämälläkään tule suoraksi vaan pysyy joka suuntaan kierona teki mitä teki?

Onko minusta sitten yhtään mihinkään? Jeesus, kiitos että olen sinulle silti rakas. Sinun armosi peittää kierouteni, ja kasvattaa minua uudessa elämässä, joka ei perustu minun voimiini, vaan Pyhän Henkesi työhön. Aamen

Päivän saarnojen tekstit seuraavat kirjan Sanan Aika 2008 jaotusta.

Päivän saarna 10.8. 2008 su

Teksti Psalmi 30: 3-6; 12-13

**Herra, minun Jumalani, sinua minä huusin avuksi, ja sinä teit minut terveeksi.
Herra, sinä pelastit minut tuonelasta. Hautaan vaipuvien joukosta sinä toit minut takaisin elämään.**

**Laulakaa Herralle, te Herran palvelijat, ylistäkää hänen pyhää nimeään!
Hänen vihansa kestää vain hetken, hänen hyvyytensä läpi elämän. Illalla on vieraana itku mutta aamulla ilo.**

Pinnallisuus on vallalla medioissa ja se tuppaa tarttumaan puseroon.

Silti pienen ihmisen sydän on yhtä herkkä ja haavoittuvainen kuin ennenkin. Pinnallisuuden pyörteissä moni sydän kovettuu kestääkseen siellä saamansa iskut ja niiden jättämät haavat.

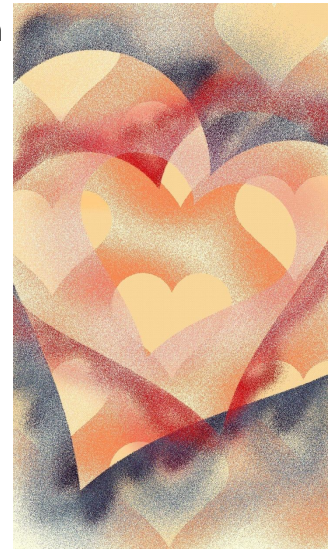
Tulee myös kostonhalua, vihaa, itsevihaa ja selittämätöntä pahaa oloa. Päivällä se kätketään kovan kuoren sisään ja koetetaan selviytyä. Silti sydän kärsii hiljaa itkien kun päivän hälinä muuttuu illan hiljaisuudeksi ja yön painajaisiksi.

Mistä lohdutus ja apu haavoitetulle ja tunnottomaksi turtumaisillaan olevalle sydämelle, vai onko kaikki menetetty ?

Jumala vakuuttaa sinulle ja minulle Raamatussa ettei hän ole unohtanut pienen ihmisen ahdistusta. Hän ymmärtää syyttämättä ja arvostelematta. Hänellä on myös valta nostaa sinut ylös hautaan vaipuvien joukosta ja tuoda takaisin elämään.

Kun käännyt hänen ja hänen Poikansa Jeesuksen puoleen, saat avun. Odota häntä ja hänen apuaan. Hän ei halveksi sinua eikä pientä huokaustasi hänen puoleensa. Hän tulee ja auttaa sinua, koska hän rakastaa sinua iankaikkisella rakkaudella.

Rakas Jeesus, varjele minut ajattelemasta että sinä et välitä etkä halua auttaa. Näytä minulle miten suuri sinä olet voimassasi ja armahtavassa rakkaudessaasi. Aamen.

Päivän saarna 11.8. 2008 ma

Teksti : Markuksen evankeliumi 7: 37

"Hyvin hän on kaiken tehnyt. Kuurot hän saa kuulemaan ja mykät puhumaan."

Koetko olevasi kuin mykkä, joka et osaa sanoa puolisollesi, lapsellesi, vanhemmallesi sitä tärkeää mitä haluaisit? Yrität, mutta ajatuksesi pakenevat tai et vain saa puetuksi niitä sanoiksi?

Koetko että oma puoliso tai lapsesi on kuin kuuro? Hän ei suostu kuuntelemaan viestiäsi vaikka kuuleekin? Koetko jääväsi työpaikalla tai kaveriporukassa yksin ja alakynteen, kun mielipiteitäsi ei oteta siellä vakavasti tai niitä vähätellään?

Koetko olevasi sinulle tärkeitten ihmisten keskellä kuin kuurojen ja mykkien parissa?

Sinulle, joka olet jäänyt yksin, kaikuu toivontäyteinen viesti kaukaa ja kuitenkin lähempää kuin osaat arvatakaan. Ihmeellisten tapahtumien näkijät todistavat Raamatun lehdillä Jeesuksesta: " Hyvin hän on kaiken tehnyt. Kuurot hän saa kuulemaan ja mykät puhumaan."

Jeesukselle kukaan ei ole niin mykkä tai kuuro tai toisten kuurouden vanki, etteikö hän voisi murtaa noita näkymättömiä muureja, jotka erottavat ihmisiä toisistaan ja tekevät heistä toisilleen vieraita ja jopa toistensa vihamiehiä.

Jeesus, sinä olet Herra, jolle mikään ei ole mahdotonta! Avaa mykkien kielet puhumaan ja kuurojen korvat kuulemaan, niin että syntyy lämmin yhteys niiden kesken, jotka ovat lähellä toisiaan!

Avaa taivas, niin että yhteys saa lujittua ja vahvistua, ja kasvaa kiitollisuudeksi sinua kohtaan, joka tulit maailmaan sovittamaan syntimme, kantamaan taakamme ja vapauttamaan meidät kahleista, niin näkyvistä kuin näkymättömistäkin. Aamen.

Päivän saarna 13.8. 2008 ti

Teksti: Psalmi 30:12

Sinä muutit itkuvirteni karkeloksi, riisuit yltäni suruvaatteen ja puit minut ilon pukuun.

Kun on oikein allapäin ja masentunut, on vaikea uskoa edes Jumalan kykenevän auttajaksi. Tarvitaan Jumalan lähettämiä ihmisiä tulemaan kanssakulkijoiksi jakamaan ahdistuksen taakkaa niin, että sen voi kestää ja päästä vaikeimman yli.

Tällaisia lähimmäisiä on lupa rukoilla. On myös lupa purkaa ahdistustaan kyyneliin ja huutoihin, jotka saa osoittaa kaunistelematta Jumalalle.

Usein ajattelemme Jumalalle voitavan esittää vain kauniit ja hartaat rukoukset, mutta Raamatussa kerrotaan Jeesuksenkin huutaneen ahdistuksessa Jumalalle kovalla äänellä*). Jumala, joka on Isämme ja Luojamme, ei kaipaa meiltä teatteriesityksiä, vaan aitoa vuoropuhelua kanssaan omine todellisine tunteinemme.

Kun huudamme tai kuiskaamme Jumalalle tosissamme, kohtaamme tosi Jumalan, armahtavan, ymmärtävän ja rakastavan, hänet, jolla on kaikki valta.

Jumala on myös totuus, ja hän tahtoo meidän ottavan vastaan rakkauden totuuteen. Joskus ahdistuksemme perimmäisin syy on valon puutteessa, ja kun Jumala saa valaista pimeytemme armollisella totuudellaan, pääsemme vapaiksi ahdistusta tuottaneesta siteestä.

Jumalalla on ääretön voima auttaa meitä, ja hänen tahtonsa on viedä lapsensa iloon ja vapauteen. Luota häneen. Odota häntä. Älä hellitä. Vielä koittaa päivä jolloin harmaus silmiesi edestä katoaa ja saat iloita sydämesi kyllyydestä.

Siihen pääseminen ei ole tulosta ponnisteluistamme tai itse tehdystä hurskaudesta, vaan yksin Jumalan avusta, hänen armahtavasta ja lempeän totuudellisesta avustaan. Siksi saat, jos vain tahdot, jättää jo nyt kaiken hänen haltuunsa ja levätä.

Jeesus, Jumalan Poika, sinä tiedät mitkä huolet meitä kulloinkin painavat, ulkoa päin tulevat paineet ja murheet vai sisäiset ahdistukset. Auta meitä luottamaan kaikessa sinuun ja odottamaan kärsivällisesti apuasi.

*) Matt. 27:46

**) Katso, totuutta sinä tahdot salatuimpaan saakka, ja sisimmässäni sinä ilmoitat minulle viisauden. Psalmi 51:8 v. 1938 käännös

Päivän saarna 13.8. 2008 ke

Teksti Psalmi 30: 13

Siksi minä laulan sinulle kiitoslaulun, laulan koko sydämestäni enkä vaikene. Herra, minun Jumalani, sinua minä ylistän nyt ja aina.

Itseäni puhuttelevat jostain syystä

Kristuskeskeiset virret, sellaiset, joissa on läsnä syntien sovittaja, Jeesus. Niissä ei kaunistella totuutta ihmisestä, vaan kerrotaan suoraan se, miksi tarvitsemme häntä elämäämme.

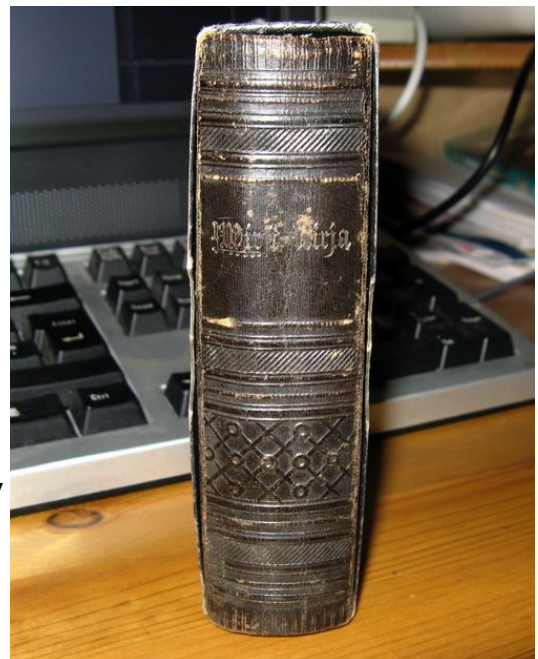
Näissä virsissä on läsnä mielestäni myös elävä lohdutus ja ilo Jeesuksen kautta saadusta avusta.

Ilman totuudellisuutta ei Jumalan rakkauskaan pääse koskettamaan ja parantamaan, eikä synny aitoa kiitollisuuttakaan Jumalaa kohtaan.

Niin kauan kuin luulemme pärjäävämmme omassa varassamme, annamme kunnian ja kiitoksen mieluummin ihmiselle tai ainakin ”hyvälle tuurille.”

Mutta mitä selkeämmin näemme selviytymisen elämän koettelemuksissa olevan yksin Jumalan suurta armoa, sitä selkeämmin osoitamme kiitoksemmekin hänelle. Onnellinen se, joka on saanut armon päästä lepäämään kokonaan Jeesuksen varassa.

Jeesus, johda meidät omistamaan armosi koko rikkaus.

Päivän saarna 14.8. 2008 to

Teksti Sananlaskut 18:4

Syvä kuin meri on harkittu puhe, virraksi paisuu viisauden lähde.

Sanojen merkitys on edelleen suuri ihmisten välisissä suhteissa. Sanoilla opetetaan vauva puhumaan. Sanoilla opitaan ilmaisemaan itseään.

Sanoilla vaihdetaan ajatuksia toisten kanssa.

Sanoilla tehdään sopimuksia, jotka sen jälkeen usein kirjataan paperille. Sanoilla myös hallitaan kokonaisia ihmisryhmiä ja valtakuntia. Sanoilla voidaan myös repiä ja hajottaa.

Riita- tai muussa ratkaisutilanteessa viisailla sanoilla voi saada paljon hyvää aikaan.

Mutta mistä tulevat viisaat sanat? Pelkkä älykkyys ei ole vielä viisautta. Viisaus ammentaa kokonaisvaltaisesta elämäkokemuksesta ja ihmistuntemuksesta ja sitä on harvoin nuorella.

Harkintaa voi silti harjoitella jo nuoresta pitäen, eikä tyytyä vain latomaan suustaan sanoja kaatamalla. Ei vanha silti ole automaattisesti viisas. Harkinta ja viisaus syntyvät rakkaudesta viisauteen ja oikeaan tietämiseen.

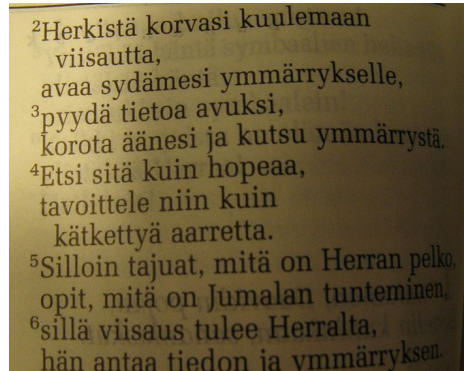
Viisaus ja harkinta opitaan elämän koulussa, ja joskus erehtyminen opettaa enemmän kuin onnistuminen. Siksi nöyryys on viisauden sukulainen. Nöyryys myös avaa ihmisen sydämen suurimmalle viisaudelle, Jumalan viisaudelle.

Jumalalta tuleva viisaus sisältää myös siunauksen, joka on hänen vaikutustaan ihmisessä ja ihmisten välillä. Jumalan viisaus myös avaa ymmärryksemme ottamaan vastaan iankaikkisen elämän lahjan, joka on hänen Pojassaan Jeesuksessa.

Jumala tahtoo antaa viisauttaan jokaiselle joka sitä häneltä pyytää, myös minulle ja sinulle. Lukiessamme avoimin ja ennakkoluulottomin sydämin Raamattua Jumala puhuu sen välityksellä sydämellemme. Vähitellen luettu sana liittyy meissä osaksi ajatteluamme ja jokapäiväistä elämäämme.

Jumalan suurin lahja meille on rakkaus. Rikkiviisaus johtaa väittelyihin, mutta nöyrä, totuudellinen ja Jumalan rakkautta säteilevä viisaus vie elämään ja rauhaan. Rakas Jeesus, anna meille malttia harkita sanojamme ja niiden vaikutusta ennen kuin avaamme suumme. Anna meille viisauttasi, niin että sanamme olisivat aina rakentavia ja saisivat hyvää aikaan.

Rakas Jeesus, anna viisautesi myös Georgian rauhasta neuvotteleville, niin että syntyy todellinen sopu ja rauha.

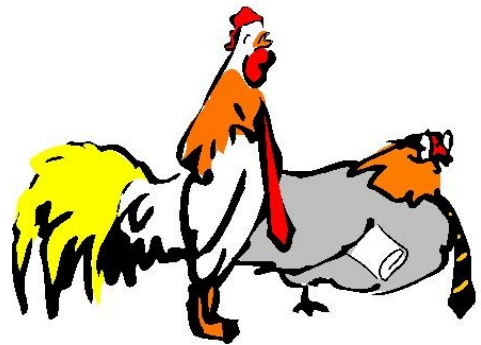
Päivän saarna 15.8. 2008 pe

Teksti Sananlaskut 18: 6-7

Riita on lähellä, kun tyhmä puhuu, hän kättää itselleen selkäsaunaa.
Oma suu on tyhmän tuho, omat sanat punovat hänelle ansan.

Toivoton tapaus, tunari mikä tunari, on arvio joka tulee ensimmäisenä mieleen sananlaskun kuvailemasta ihmisestä.

Mutta onko kuitenkaan olemassa syntymähölmöjä?
Raamatun mukaan ei ole, vaan viisauden lähde on kaikille sama ja se on terve pelko ja kunnioitus Kaikkivaltiasta, Jumalaa ja Herraa kohtaan.

Ylipistynyt ja itsekeskeinen älyniekka päättyy lopulta tyhmien kirjoihin, sillä hänen vääristynyt arvionsa omasta itsestä ja lähimmäisistään johtaa hänet harhaan, ajamaan omaa etuaan toisten kustannuksella ja halveksimaan kanssaihmissiään. Kuka lopulta jää kaipaamaan sellaista ihmistä?

Sen sijaan ihminen, joka sydäimestään pelkää ja kunnioittaa Jumalaa, muodostaa käsityksensä itsestään ja kanssaihmisistään tämän kunnioituksen valaisemana ja antaa rehellisesti arvon jokaiselle lähimmäiselleen. Tästä lähtökohdasta pulppuavat hänen sanansakin ja niissä on silloin mukana rauhan siemen.

Rakas Jeesus, kiitos että olet avannut viisautesi lähteen jokaisen ammennettavaksi. Suo ettemme kulje vähätellen tai valheen sokaisemana sen ohitse, vaan annamme sinun opettaa itseämme.